

Adventní zamyšlení

Již za několik málo dnů začne advent. Neděle 2. 12. je pro letošní rok první adventní nedělí. Na náměstích mnoha českých měst se budou rozsvěcet Vánoční stromky, pod kterými se staví betlémy, a předvánoční atmosféra bude zvýrazněná zpěvem koled.

Na tento „folklór“ jsme si nějak zvykli a nevadí nám. Nic proti tomu nenamítáme a nebráníme se ani slovům o Ježíši, neodmítáme písně o narození malého děťátka v jeslích a někteří z nás se dokonce přemůžou a na Štědrý den se vydají na půlnoční mši. Jiní zas využijí vymožeností dnešní doby a v televizi se podívají na kázání Tomáše Halíka či jiného známého kněze a nebo zkouknou „hezký film s Biblickou tematikou“. Tím však „náboženská aktivita“ většiny našeho národa končí.

Nechci to soudit a hodnotit, to mi rozhodně nepřísluší. Jen se ptám, jak je možné, že o Vánocích (někdo možná i o Velikonocích) jsme ochotni přemýšlet o věcech, které nás přesahují, na které si nelze sáhnout a pak opět celý rok nic. Pusto a prázdno. Vracíme se ke svojí práci, starostem i radostem, zálibám a dalším běžným součástem našich životů, ale duchovní dimenze se na dvanáct měsíců jaksí vytrácí.

Mnohdy se vymlouváme na dobu, ve které žijeme. Vymlouváme se také na společnost, jejíž jsme součástí a hodí se nám i odkaz na rodiče, kteří nás nějak vychovali, na školu, která nám dala jiné, než duchovní základy, dokážeme se vymlouvat na kolegy, se kterými jsme v práci... A oni ty výmluvy jsou pravdivé. Skutečně žijeme ve světě, kde duchovní dimenze a svět, který není hmatatelný a ověřitelný našimi smysly se považuje za přežitek a záležitost starých lidí v kostelech. K čemu víra, k čemu nějaký duchovní přesah? Já věřím jen tomu, na co si mohu sáhnout, slyšíme kolem sebe.

Lze však život redukovat pouze na to, co vidím, co slyším, na věci hmatatelné a ověřitelné našimi smysly? Je život pouhou starostí o přežití či naopak honbou za štěstím, ať už má jakoukoliv podobu? Jde jen o to, užít si co nejvíce, urvat co se dá, nebo v druhém případě se třást, jestli vůbec zítra budu mít na nájem a co do úst? Jestli jde v mém životě jen o tyto věci, jsem pak pouze o něco inteligentnějším a vyvinutějším zvířetem. A to nás vlastně ve škole učili.

Moje zkušenost však říká, že v životě jde o mnohem víc. Jestli existuje nějaká absolutní Pravda a filozofové říkají, že tomu tak je, potom v životě jde o to, tuto pravdu hledat a poznávat. Je-li to transcendentní Pravda, která nás přesahuje, potom ji nikdy nebudeme moci poznat v plnosti, ale pouze částečně a nedokonale, jak nám to umožňují naše omezené lidské smysly, přesto však by mělo v našem životě jí o to, tuto neuchopitelnou Pravdu poznávat a k ní se přibližovat.

Já jako křesťan věřím, že touto Pravdou je Ježíš Kristus. On je tím, koho chci ve svém životě poznávat, ke komu se chci přibližovat a kterého toužím mít ve svém srdci. Chci se také vystavovat jeho působení a jeho proměňujícímu vlivu. Někdo se možná ptá, jak na to? Co to znamená vystavovat se Ježíšovu vlivu, jak se jím můžu nechat proměňovat?

V první řadě je třeba o Ježíši číst v Bibli a nad přečteným přemýšlet. Jako lidé máme rozum, jehož pomocí vstřebáváme myšlenky, které nás formují a mění (někdy žel i deformují). Bible se však nedá číst jako „běžná kniha“. Nad Bibli je třeba přemítat a hluboce promýšlet přečtená slova. Je nutné se k přečtenému vracet a co je nejdůležitější, přečtené je třeba uvádět do života. Protože k čemu by mi bylo, kdybych „Knihu knih“ přečetl třeba stokrát, ale jejím poselstvím bych byl nedotčený a nepoznamenaný?

Četbu Bible můžeme vnímat jako Boží promlouvání k nám. Naopak my k Bohu můžeme hovořit v modlitbě. Modlitbou zde nerozumím její liturgickou formu, kterou známe z kostela (např. Otčenáš, zdrávas Maria apod.), ale osobní rozhovor s Tím, který je nade mnou. Mohu mu říci všechno, co mám na srdci. Své frustrace a zklamání, bolesti, ale i své radosti, úspěchy a vítězství. Mohu se s Ním podělit o to, co mi dělá starosti a čeho se bojím a také mohu děkovat za vše dobré a pozitivní, co prožívám a co mi život přináší.

Mým přáním je, abyste ve svém životě s Ježíšem udělali stejnou zkušenost, jakou s ním mám já. Ta zkušenost je nepředatelná a nesdělitelná. Musí ji prožít každý sám, svým osobitým a vlastním způsobem. Je to zkušenost, která naprosto radikálně mění život, ale je to změna pozitivní a radostná, je to změna, která z nás dělá lepší lidi. Přináší nový a dosud nepoznaný rozměr žití a dává nám nahlédnout do světa, který není hmatatelný, měřitelný a poznatelný našimi smysly. Přeji Vám pokojné a radostné dny letošního adventu.

Miroslav Bísek, kazatel sboru CASD Ústí nad Labem